

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Hudec s.r.o., Lazaretská 23, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Senica sp. zn. SI-3C/22/2018 zo 14. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právami podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 51 ods. 1 ústavy a čl. 16 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy a práva na rovnosť podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (v petite ústavnej sťažnosti nesprávne uvedený čl. 47 ods. 2 ústavy, pozn.) uznesením okresného súdu sp. zn. SI-3C/22/2018 zo 14. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na nové rozhodnutie a priznať sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v spore, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako žalobca (toho času je konanie právoplatne skončené a prebieha dovolacie konanie iniciované sťažovateľom), mu okresný súd napadnutým uznesením uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania 1 783,31 eur. Napadnuté uznesenie predstavuje druhé rozhodnutie sudcu o výške trov konania, pričom prvé uznesenie vyššieho súdneho úradníka [ďalej aj „VSÚ“ (ktorým sťažovateľovi uložil zaplatiť žalovanej trovy konania 7 793,88 eur)] bolo zrušené na základe sťažnosti sťažovateľa a z pohľadu merita ústavnej sťažnosti je potrebné zdôrazniť, že žalovaná proti prvému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť nepodala. Na základe zrušujúceho uznesenia sudcu vydal vyšší súdny

úradník 6. mája 2025 nové uznesenie, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť žalovanej trovy konania 1 315,16 eur. Proti druhému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť sťažovateľ, ako aj žalovaná. Sudca rozhodol napadnutým uznesením, pričom vyhovel sťažnosti žalovanej v časti namietaných nepriznaných trov konania za 4 úkony právnej služby (proti ich nepriznaniu sa žalovaná nebránila po vydaní prvého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, keďže sťažnosť nepodala) a sťažnosť sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ k podstate svojej ústavnej sťažnosti kladie otázku, „či je ústavnokonformným, ak sudca zmení opätovné rozhodnutie VSÚ v časti o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia za niektoré úkony právnej služby, ak proti ich nepriznaniu strana, v ktorej neprospech toto nepriznanie bolo vydané, nenamietala avšak svoju námietku formou sťažnosti vykonala až proti opätovnému rozhodnutiu, ktoré VSÚ vydal práve a len ako procesný dôsledok prostriedku nápravy (sťažnosti) podanej druhou stranou?“.

4. Sťažovateľ argumentuje porušením zásady zákazu *reformatio in peius*, keď zastáva názor, že aj na konanie o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sa vzťahuje zásada vyjadrená v čl. 16 ods. 3 CSP v spojení s čl. 3 CSP. Už opísaným postupom podľa jeho názoru sudca zasiahol do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces neprípustnou zmenou uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Sťažovateľ poukazuje na koncentračnú zásadu, na potrebu prihliadania na sťažnosť proti uzneseniu VSÚ ako na opravný prostriedok a za neprípustné považuje poukazovanie sudcu na povinnosť vecne posúdiť sťažnosť žalovanej proti druhému uzneseniu VSÚ, keďže prvé uznesenie VSÚ bolo zrušené (sťažovateľ však zdôrazňuje, že žalovaná prvé uznesenie VSÚ nenapadla sťažnosťou).

5. Sťažovateľ považuje postup súdu za neprípustný aj z pohľadu rovnosti zbraní. Konanie o sťažnosti je svojou povahou kontradiktórnym konaním kladúcim odôvodnené požiadavky na procesnú obozretnosť strán, preto postupom súdu podľa neho došlo k poskytnutiu nedôvodnej procesnej výhody žalovanej. Zdôrazňuje, že žalovaná mala možnosť včas (ešte v roku 2024 proti prvému uzneseniu VSÚ) podať sťažnosť v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia, avšak neurobila tak. Napadnuté uznesenie tak nedôvodne ospravedlňuje nečinnosť žalovanej v roku 2024, a tým zasahuje do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

6. Sťažovateľ poukazuje na porušenie zásady *ne bis in idem*, pričom podľa jeho názoru v časti nepriznania náhrady za 4 úkony právnej služby sa rozhodnutie stalo právoplatným už 7. decembra 2024, keďže žiadna zo strán v tejto časti nepodala proti (v poradí prvému) uzneseniu VSÚ sťažnosť. Tým je podľa jeho názoru rozhodnutie záväzné aj pre ďalšie konanie bez ohľadu na zrušujúce uznesenie. Konajúci sudca totiž podľa sťažovateľa nemohol rozhodovať o tej časti prvého uznesenia VSÚ, proti ktorej nebola podaná sťažnosť, a zároveň bol už v čase rozhodovania rozhodnutím VSÚ zo 6. novembra 2024 v tejto časti (s poukazom na § 237 ods. 1 a § 238 ods. 1 CSP) viazaný. V rozpore s tým podľa sťažovateľa súd v napadnutom uznesení opätovne konal o už právoplatne rozhodnutej veci.

7. Objektívne zníženie výšky nahradiť sa majúcich trov konania v skutočnosti predstavuje zvýšenie povinnosti sťažovateľa o 468,15 eur, ktoré, ako sťažovateľ uvádza, ne/dobrovoľne uhradil žalovanej, ale naďalej ich považuje za nesprávne priznané.

8. Vo vzťahu k právomoci ústavného súdu sťažovateľ argumentuje tým, že v súčasnosti nemá k dispozícii iný prostriedok nápravy. Napriek tomu, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie a je si vedomý toho, že výrok o trovách konania je závislým výrokom, uvedené podľa jeho názoru nepredstavuje prekážku pre podanie ústavnej sťažnosti. Pre prípad, že ústavný súd je odlišného názoru, navrhuje prerušiť konanie pred ústavným súdom do skončenia dovolacieho konania s odkazom na § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 164 CSP.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k porušeniu práva na spravodlivý proces a rovnosti účastníkov napadnutým uznesením sudcu o uložení povinnosti sťažovateľovi zaplatiť žalovanej trovy konania v časti týkajúcej sa 4 úkonov právnej služby, ktoré boli zo strany žalovanej atakované až v sťažnosti proti druhému uzneseniu VSÚ, pričom sťažnosťou mala žalovaná (ak chcela byť so sťažnostnou argumentáciou úspešná) napadnúť už prvé rozhodnutie VSÚ, ktorým žalovanej rovnako nepriznal trovy konania za tieto 4 úkony právnej služby. Z pohľadu sťažovateľom artikulovaných pochybení súdu sa ako zásadné javí posúdenie uplatňovania koncentračnej zásady vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia zákazu *reformatio in peius* v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd zotrváva na svojom stabilnom názore, že v rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania nie je aplikovateľná zásada zákazu *reformatio in peius* (I. ÚS 571/2015). Vzhľadom na systematiku Civilného sporového poriadku a taxatívny výpočet opravných prostriedkov nemožno sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka považovať za opravný prostriedok, vo vzťahu ku ktorému by mal byť aplikovateľný čl. 16 ods. 3 CSP. Postupu okresného súdu, v rámci ktorého objektívne došlo k zvýšeniu priznanej sumy trov konania oproti pôvodne priznanej výške náhrady (vzhľadom na jednotlivé úkony priznané žalovanej) preto nemožno vytknúť porušenie zákazu *reformatio in peius*.

12. K sťažovateľom artikulovanej námietke, že žalovaná mala uplatniť svoju sťažnostnú argumentáciu týkajúcu sa nepriznanej náhrady trov za úkony právnej služby (ktoré jej boli priznané až vzhľadom na podanú sťažnosť proti druhému uzneseniu VSÚ), vychádza ústavný súd rovnako z povahy sťažnosti proti uzneseniu VSÚ, ktorá je svojím charakterom osobitným prostriedkom procesnej obrany, a preto ak konajúci súd neskoncentroval konanie a na námietky týkajúce sa jednotlivých zložiek trov konania prihliadol, nemožno jeho postup hodnotiť ako porušenie rovnosti

zbraní a práva na spravodlivý proces. Rovnakú možnosť plnohodnotne sa brániť proti druhému uzneseniu VSÚ mal aj sťažovateľ. Záver konajúceho sudcu o potrebe vecne sa zaoberať sťažnostnou argumentáciou žalovanej, ak zároveň mu nič nebránilo dokonca aj vyhovieť tvrdeniam žalovanej produkovaným v sťažnosti proti druhému uzneseniu VSÚ, je akceptovateľný a takýto postup obстоjí aj v ústavnoprávnej rovine. Práve naznačený opačný prístup (v zmysle – ak sa žalovaná nebránila proti prvému uzneseniu VSÚ, nesmie sa brániť ani proti jeho druhému uzneseniu) by znamenal, že žalovanej vôbec nevzniklo právo podať sťažnosť proti druhému uzneseniu VSÚ, čo by bolo v priamom rozpore so znením Civilného sporového poriadku, a práve v takomto prístupe by bolo potrebné vidieť porušenie princípu rovnosti a práva na súdnu ochranu. Uplatnenie koncentrácie súdom, posudzujúc včasnosť ako kritérium na pripustenie, resp. nepripustenie prostriedkov procesnej obrany, je na úvahe konajúceho súdu, ktorý explicitne, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 27), považoval sťažnostné námietky žalovanej za včas podané (včasnosť viazal na plynutie lehoty na podanie sťažnosti proti druhému uzneseniu), pričom takému postupu nemožno vytknúť porušenie sťažovateľom označených práv. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že postupom okresného súdu bola žalovanej udelená neprimeraná procesná výhoda (v podobe odpustenia zmeškania lehoty na podanie sťažnosti proti prvému uzneseniu), keďže žalovaná sa bránila síce „až“ proti druhému uzneseniu, tento postup však nie je vylúčený. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že podanie sťažnosti proti uzneseniu o výške trov náhrady konania má suspenzívny (odkladný) účinok vo vzťahu k nadobudnutiu právoplatnosti uznesenia ako celku, nie vo vzťahu k jednotlivým „zložkám“ trov konania. Nemožno sa preto stotožniť so sťažovateľom, že rozhodnutie v časti zamietnutých trov týkajúcich sa úkonov právnej služby žalovanej nadobudlo právoplatnosť ešte v roku 2024. Prvé rozhodnutie VSÚ bolo zrušené sudcom *en bloc*, v dôsledku čoho objektívne ako celok (ani v nenapadnutej zložke) neexistuje. Napadnutým uznesením preto nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada vysloviť aj porušenie svojich ďalších základných práv uvedených v bode 1 tohto uznesenia. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno usúdiť, že svoju argumentáciu o porušení týchto práv odvodzuje od porušenia práva na spravodlivý súdny proces. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších artikulovaných základných práv. Navyše ústavný súd pripomína, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 51 ods. 1 ústavy neobsahujú konkrétne základné práva a slobody (I. ÚS 543/2012), patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva (IV. ÚS 686/2025).

14. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu